

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 328/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou HUSAR AND PARTNERS s. r. o., Vojenská 14, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ivan Husár, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11 Co 44/2020 z 26. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 44/2020 z 26. novembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Napadnuté rozhodnutie navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a príloh vyplýva, že sťažovateľka je stranou v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 Ca 51/2019 o zaplatenie 12 440,33 eur s príslušenstvom v procesnom postavení žalovanej. Žalobkyňa – organizácia kolektívnej správy (ďalej v citáciách aj „OKS“), Slovenská asociácia producentov v audiovizii (ďalej len „SAPA“) v uvedenom konaní požadovala od sťažovateľky vydanie bezdôvodného obohatenia za používanie audiovizuálnych diel (v citáciách aj „AVD“) a audiovizuálnych záznamov (ďalej v citáciách aj „AVZ“) pri káblovej retransmisii.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 13 Ca 51/2019 z 3. septembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu SAPA zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie skutočného rozsahu ňou zastupovaných, kolektívne spravovaných práv, t. j. ktorých konkrétnych nositeľov práv a ktoré konkrétne predmety ochrany skutočne SAPA zastupuje. Zároveň okresný súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa nepreukázala, že by sťažovateľka káblovou retransmisiou uskutočňovanou v danom období šírila konkrétne audiovizuálne diela a záznamy, žalobkyňou spravovaných práv producentov. Bez takého použitia diel totiž nemohol vzniknúť uplatnený nárok nositeľom práv prípadne zastupovaných žalobkyňou, a preto ani žalobkyňa ako ich nepriama zástupkyňa nemá nárok, ktorý by mohla proti žalovanej úspešne uplatniť. Okresný súd sa stotožnil s tvrdeniami sťažovateľky o charaktere predloženého sadzovníka organizácie kolektívnej správy, resp. že na preukázanie výšky nároku nestačí len jeho predloženie. Okresný súd sa tiež nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že predložené oprávnenie udelené jej Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo kultúry“) je bez ďalšieho preukázania oprávnenia na zastupovanie producentov audiovizuálnych diel a záznamov.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa odvolanie z dôvodu, že okresný súd porušil jej právo na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)], že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP], že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav v dôsledku toho, že nevykonal relevantne navrhnuté dôkazy [§ 365 ods. 1 písm. e) CSP], že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a napokon, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

5. Krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že časť odvolacích námietok žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodnú a v časti námietkam vyhovel.

6. K jednotlivým námietkam odvolateľky, ktoré považoval za dôvodné a na podklade ktorých krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu v napadnutom uznesení, v stručnosti uviedol nasledujúce.

7. K odvolaciemu dôvodu o nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu uviedol:

„Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacou námietkou, že rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a teda nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p.. Súd má dbať, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V prejednávanvej veci pritom ide o náročný spor, jeho obtiažnosti zodpovedá rozsiahla argumentácia strán sporu v konaní pred súdom prvej inštancie, aj v odvolacom konaní. Z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie všetky tieto skutočnosti jasne a výstižne nevyplývajú, najmä chýba vysvetlenie, ako okresný súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ako vyhodnotil v rozsudku označené dôkazy a dôkazy, ktoré boli stranami sporu predložené, ale v rozsudku absentujú; chýbajú úvahy súdu, na základe ktorých dospel k záveru, že povinnosťou žalobcu bolo preukázať zmluvami, uzavretými s nositeľmi práv podľa Autorského zákona, že je aktívne legitimovaný v ich mene uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia; z akých skutočností vyvodil, že takéto zastupovanie nositeľov práv žalobcovi z Autorského zákona nevyplýva; zostalo

nevysvetlené, z ktorého zákonného ustanovenia vyplýva organizácii kolektívnej správy povinnosť v spore o vyplatenie primeranej odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela podľa ustanovenia § 146 ods. 2 písm. d) Autorského zákona a použitie diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou podľa § 146 ods. 2 písm. f) Autorského zákona preukázať rozsah ním zastupovaných práv a preukázať, že používateľ káblovou retransmisiou, uskutočňovanou v rozhodnom čase realizoval retransmisiou diel, ku ktorým žalobca zastupuje autorské práva a z čoho vyvodil, že bez tohto preukázania nie je možné žalobe vyhovieť z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. “

8. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, krajský súd uviedol, že okresný súd „vo svojom odôvodnení uviedol dôkazné prostriedky, ktoré predložili strany sporu, dôkazy tam uvedené však nevyhodnocoval jednotlivo a v súhrne, ako to vyžaduje právna úprava; pre absenciu úvah pri hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie nie je možné z odôvodnenia jeho rozhodnutia zistiť, prečo žalobcom poskytnuté dôkazy nepostačovali na unesenie jeho dôkazného bremena o dôvodnosti uplatneného nároku... súd prvej inštancie časť dôkazov nevykonal a nevyhodnocoval. S prihliadnutím na skutočnosť, že okresný súd nevyhodnotil všetky dôkazy, predložené stranami sporu, ktoré vykonal, skutkový stav nemohol zistiť správne. Odvolacia námietka podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. je potom dôvodná.“.

9. Pokiaľ ide o odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia, krajský súd rozsiahlo v odôvodnení napadnutého uznesenia predostrel svoj pohľad na prejednávaný spor (body 16 až 22). Vo svojich úvahách vychádzal z jednotlivých ustanovení Autorského zákona č. 185/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“) a z jeho dôvodovej správy, smernice č. 2004/26/EÚ z 26. februára 2014, smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/48/ES z 29. apríla 2004, stanoviska ministerstva kultúry zo 6. decembra 2016 a z 31. augusta 2020, ako aj judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ústavného súdu.

10. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uviedol:

„Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude vyhodnotiť stranami sporu predkladané dôkazy z hľadiska ich významu, pravdivosti a presvedčivosti a to každý jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a odôvodniť zrozumiteľne a presvedčivo s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia, z ktorých ich vyvodil. Keďže súd prvej inštancie doteraz dôkazy, predkladané stranami sporu nevykonal, resp. vôbec nehodnotil, nemohol ani dospieť k správnym skutkovým zisteniam ani správnym právnym záverom. Odvolacím súdom ponúknutý výklad ustanovení zákona č. 185/2015 Z. z. nie je podporený výkladom najvyššej súdnej autority a reflektuje súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, z tohto dôvodu ho je možné ho považovať za právny názor odvolacieho súdu, s ktorým by bol podľa § 391 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie v tejto konkrétnej veci viazaný, ak skutkový stav zostane nezmenený. Správne zistený skutkový stav, prípadne rozhodnutie vyšších súdnych autorít, môže viesť k iným právnym záverom, ktoré však musia byť náležite zdôvodnené... v ďalšom konaní bude súd prvej inštancie postupovať v naznačenom smere...v prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k názoru, že základ nároku je daný, bude sa musieť vysporiadať aj s výškou bezdôvodného obohatenia, požadovaného žalobcom a svoje úvahy uviesť v dôvodoch rozhodnutia.“

... dňa 02. 11. 2020 odvolaciemu súdu oznámila písomným podaním organizácia kolektívnej správy [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vstup do konania ako intervenient na strane žalovaného. O prípadnej aplikácii ustanovenia § 83 C. s. p. rozhodne v ďalšom konaní súd prvej inštancie.“

II. Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje v niekoľkých líniách. Vytýka porušenie procesných práv a zároveň namieta spôsob výkladu § 86 Autorského zákona, ústavnoprávnu neprijateľnosť výkladu v otázke dôkazného bremena, neakceptovateľné ústavnoprávne dôsledky právnych názorov krajského súdu vyslovených v napadnutom uznesení a napokon i porušenie jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi.

12. K porušeniu procesných pravidiel sťažovateľka namietala, že krajský súd v značnej miere založil svoje rozhodnutie na stanovisku ministerstva kultúry z 31. augusta 2020 (výklad § 86 Autorského zákona), ktoré však sťažovateľke nebolo doručené ani nebola vyzvaná na vyjadrenie sa k nemu. Týmto postupom došlo k porušeniu princípu spravodlivého konania, princípu kontradiktórnosti, rovnosti účastníkov konania, ako aj právu vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Navyše, v čase vydania napadnutého uznesenia toto stanovisko z dôvodu nesprávnosti bolo samotným ministerstvom kultúry stiahnuté z jeho webovej stránky.

13. Sťažovateľka zároveň uviedla, že pokiaľ krajský súd svoje závery zdôvodňoval aj medzinárodnými zmluvami medzi žalobkyňou a zahraničnou organizáciou a výročnými správami žalobkyne, ktoré mali byť uverejnené na jej webovej stránke, sťažovateľka sa nemala možnosť vyjadriť ani k týmto skutočnostiam, pretože tieto informácie sa na webovej stránke nenachádzajú.

14. Napokon, výročné správy žalobkyne neboli ako dôkaz vôbec navrhované ani sa v spise nenachádzajú. Krajský súd v rozpore s § 384 ods. 4 CSP nezákonným spôsobom doplnil v rámci odvolacieho konania dokazovanie za súčasného porušenia § 385 ods. 1 CSP (nenariadil pojednávanie, ak bolo potrebné doplniť dokazovanie) a zároveň nevykonával dôkazy riadnym spôsobom.

15. Výklad § 86 Autorského zákona uskutočnený krajským súdom považuje sťažovateľka za arbitrárny a svojvoľný a je presvedčená, že „zo strany odvolacieho súdu došlo k takému spôsobu výkladu ust. § 86 ods. 1 AZ, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) a ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenie a zjavný omyl v posudzovaní obsahu jednoduchej a zrozumiteľnej právnej úpravy. Uvedený arbitrárny výklad je však pre súd I. inštancie záväzný a zmeniť ho môže iba rozhodnutie vyššej súdnej authority.“

16. Sťažovateľka považuje za arbitrárnu i tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorá sa týka dôkazného bremena, pričom podľa sťažovateľky z nej „nepriamo vyplýva právny názor odvolacieho súdu o tom, že žalobca nemusí preukazovať koho zastupuje, a ani to, že sťažovateľ v rozhodnom období použil predmety ochrany ku ktorým žalobca údajne vykonáva majetkové práva“.

17. Vo vzťahu k dôsledkom rozhodnutia krajského súdu pre prax sťažovateľka zhrnula postup krajského súdu, ktorým odôvodňovala porušenie svojich práv a vyjadrila názor, že dôsledky napadnutého uznesenia sú neprijateľné a ústavnoprávne neakceptovateľné.

18. Napokon došlo podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože podľa jej názoru v jej právnej veci nerozhodol a „*reálne odôvodnenie rozhodnutia nekoncepoval zákonný senát 11 Co ale senát 17 Co, z rozhodnutia ktorého bolo odôvodnenie napadnutého uznesenia doslovne bez akejkoľvek zmeny odpísané (okopírované)*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie rovnosti strán sporu (čl. 47 ods. 3 ústavy), porušenie základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) a základného práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu.

20. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s aplikovaným výkladom § 86 Autorského zákona a tvrdenie o porušení práv nedodržaním procesného postupu v rámci odvolacieho konania krajským súdom. Sťažovateľka požiadavku zrušenia kasačného rozhodnutia krajského súdu odôvodňuje tým, že vzhľadom na právnu záväznosť vyslovených nesprávnych právnych záverov pre súd prvej inštancie je existencia napadnutého uznesenia z ústavného hľadiska neprijateľná.

21. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci, ústavný súd po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 105/09 mutatis mutandis zastáva názor, podľa ktorého ak jeho rozhodovacia prax v minulosti spravidla nepripúšťala preskúvanie rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými boli zrušené v odvolacom konaní rozsudky prvostupňových súdov, s poukazom na to, že takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je „konečným“ rozhodnutím vo veci a sťažovateľka má v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním ústavnej sťažnosti proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vzíde z konania nasledujúceho po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, je namieste na tomto názore zotrvať, avšak v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam strán civilného sporového konania, nie bezvýhradne (m. m. III. ÚS 686/2017, II. ÚS 101/2019, III. ÚS 400/2020).

22. Prípadmi hodnými odlišného prístupu sú najmä prípady takých zrušujúcich rozhodnutí, ktorými bolo porušené základné právo sťažovateľa procesného charakteru. Odmietnutím preskúmania ústavnosti postupu odvolacieho súdu a napravenia jeho pochybenia tohto druhu by bol totiž účastník vystavený v nasledujúcom konaní v niektorých prípadoch neodstrániteľným následkom aplikácie záväzného právneho názoru, ktorý je poznačený porušením ústavnoprocených práv. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným

rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne procesných práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013).

23. Takto formulovaný a postupne sa stabilizujúci názor (napr. aj vo veciach sp. zn. II. ÚS 285/2010, II. ÚS 387/2010, III. ÚS 508/2011, III. ÚS 686/2017, II. ÚS 101/2019) si pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto veci vyžaduje, aby ústavný súd skúmal, či právny názor vyslovený odvolacím súdom v napadnutom uznesení kladie v celej jeho šírke na ďalšie rozhodovanie v sťažovateľkinej veci záväzné požiadavky vedúce k porušeniu označených práv sťažovateľky, ktoré by pri prípadnom neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórneho rozhodnutia už neboli odstrániteľné.

24. Vychádzajúc z týchto úvah, ústavný súd posudzoval napadnuté uznesenie krajského súdu, predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia, pretože i uznesenie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu, či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa prvoinštančné rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a tiež jeho výrok musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach nielen procesného, ale i hmotného práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení. Nerešpektovanie najmä týchto požiadaviek by pri neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej už nebolo napravitel'né. Ústavný súd zároveň skúmal, či postup odvolacieho súdu má pre sťažovateľku v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia neodstrániteľné následky.

25. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

26. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za nesúladné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „posudzovať“ hodnotenie dôkazov, resp. hodnotenie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom.

27. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval odvolanie žalobkyne za dôvodné, ako aj dôvody, ktoré ho viedli k zrušeniu rozhodnutia okresného súdu.

28. Porušenie zákona, resp. jeho nesprávny výklad nemajú automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu „nezákonnosti“. Musí ísť o také závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami (IV. ÚS 79/2020, III. ÚS 400/2020).

29. Ku skutkovým záverom vyplývajúcim z napadnutého uznesenia krajského súdu, s ktorými sa sťažovateľka nestotožňuje, ústavný súd prizvukuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

30. Vo vzťahu k namietaným procesným nedostatkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie, a to aj keby k nemu urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup contra legem – protiústavnosť konania nezaloží (m. m. I. ÚS 76/2015). Ústavný súd na jednej strane súhlasí so sťažovateľkou, že v odvolacom konaní došlo k procesným pochybeniam, avšak vzhľadom na skutočnosť, že konanie pokračuje pred súdom prvej inštancie, nepovažoval za nevyhnutné na tomto základe napadnuté uznesenie rušiť.

31. Pokiaľ sťažovateľka argumentovala záväznosťou právnych názorov vyplývajúcich z napadnutého uznesenia, ústavný súd bez potreby opätovného citovania zdôrazňuje tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, z ktorej vyplývajú záväzné pokyny pre ďalšie konanie na okresnom súde – body 23.1 až 25.

32. Ústavný súd zastáva názor, že v právnej veci sťažovateľky nejde o prípad vyslovenia takého záväzného právneho názoru odvolacím súdom, ktorým by bolo vopred záväzne predurčené rozhodnutie okresného súdu o merite právnej veci sťažovateľky spôsobom, ktorý by v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia mal neodstrániteľné následky. Z uvedeného teda vyplýva, že okresný súd je oprávnený v ďalšom konaní vec korigovať sám v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa čl. 15 Civilného sporového poriadku (porovnaj IV. ÚS 79/2020, bod 20.1).

33. S prihliadnutím na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že nejde o prípad napĺňajúci predpoklady odôvodňujúce výnimočne preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré nie je konečnej povahy.

34. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní žalobkyne v ústavnoprávne relevantnej intenzite, odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

35. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd predovšetkým zohľadnil, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je meritórnym rozhodnutím ani rozhodnutím, ktorým sa konanie pred všeobecnými súdmi končí, naopak, krajský súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Právna vec sťažovateľky sa nachádza v takom štádiu konania, v ktorom podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom jednak na podanie odvolania [podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP], jednak dovolania [podľa § 420 písm. e) CSP]. Tieto riadne a mimoriadne opravné prostriedky umožňujú stranám súdneho konania namietat' závažné procesné pochybenia, a tým aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Tieto skutočnosti vyúsťujú do záveru, že sú to predovšetkým všeobecné súdy, ktoré na základe účinných právnych prostriedkov nápravy dostupných sťažovateľke (ako strane konania) sú oprávnené aj povinné poskytnúť ochranu namietanému porušeniu jej základného práva, a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

37. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu